

Pred Bogom.

Zložil Ant. Medved.

Ti, ki ne stvarjaš nič zaman,
ki si življenje vame dahnil,
na zemljo me v pregnanstvo pahnil,
pustiš li, da bi v nič izplahnil
iz nič nazaj v nič pokopan?

Kadar ustaviš duhu stroj,
kosti sesuješ v grobu črnem,
o kakšen k Tebi se povrnem,
kam plahi svoj pogled obrnem,
in Ti — kaj začneš z menoj?

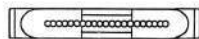
Razgrneš svoj ljubezni plašč
na moje zmote in pregrehe.
Moj sin, porečeš poln utehe,
le stopi v krilo varne strehe,
vem, žalil nisi me navlašč.

Resnice vir bi našel rad,
rad vedel bi, kje sreča biva.
Poslušal usta si lažniva
in stopal si na pota kriva;
in skoro bi zgrmel v prepad.

A jaz sem hodil za Teboj,
narahlo očitaje vesti,
da hodiš po nepravi cesti,
in ti si zbadan od bolesi
nazaj korak obrnil svoj.

Kako si premotriti znal
veličja mojega strmine,
ljubezni morje in miline,
skrivnosti mojih globočine,
kako? In slepec bi ne pal!

Navlašč me nisi žalil. Ne!
Bolaj, išoč nevedi česa
iskal si mene in nebesa.
Pretrgana je zdaj zavesa —
iz srca ti odpuščam vse.

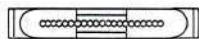

Vriska fantič čez ravan . . .

Zložil Adolf Robida.

Vriska fantič čez ravan,
srečo v srcu, v duši smeh, —
saj gre ž njim demantni dan
in pa blaženost v očeh . . .

Srečo, smeh, demantni dan:
je dobil od drage dar,
zdaj pa vriska čez ravan
kot mogočni car . . .

Ti in jaz.

Zložil Adolf Robida.

Ko se spomnim zdaj še nate,
mislim na utrgan cvet,
mislim na ljubezen mlado,
ki umoril jo je svet.

Ko se spomniš ti še name,
misliš na ognjeni žar,
ki nebo za hip uname
in ne pride več nikdar . . .

